

Sygn. akt II Cz 313/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

Sędziowie: SSO Barbara Mokras – spr.

SSO Marian Raszewski

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej

z wniosku (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko dłużnikowi B. K.

o świadczenie pieniężne

na skutek skargi B. J. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim – U. K. z dnia 20 stycznia 2014 r. w postaci zajęcia ruchomości stanowiącej ciągnik rolniczy, sygn. akt Km 600/13,

w przedmiocie zażalenia B. J.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt I Co 206/14

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim odrzucił zażalenie B. J. z dnia 26 marca 2014 r. na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 21 marca 2014 r., sygn. akt I Co 206/14, oddalającego skargę B. J. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim U. K. w postaci zajęcia ruchomości stanowiącej ciągnik rolniczy, dokonanej w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeciwko dłużnikowi B. K., sygn. akt Km 600/13, z powodu jego niedopuszczalności.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł B. J. wnosząc o jego uchylenie i podnosząc, że jest właścicielem zajętego ciągnika rolniczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 767⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 767 § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie sądu wydane w wyniku rozpoznania skargi na czynności komornika przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie.

Z powyższego przepisu wynika, że przedmiotowe zażalenie nie przysługuje, gdy nie kończy postępowania w sprawie i nie jest wyszczególnione w punktach 1 – 12 przepisu art. 394 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jak również nie przewiduje jego przepis szczególny (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1998 r., III CZP 1/98, OSNC 1998, nr 10, poz. 153, oraz z dnia 20 listopada 2008 r., III CZP 107/08, OSNC 2009, nr 10, poz. 139).

Nie każde postanowienie sądu rozstrzygające skargę na czynność komornika jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie - w rozumieniu regulacji art. 394 § 1 k.p.c. - jest postanowienie kończące sprawę jako całość. Należy więc przyjąć, że zaskarżalne zażaleniem będzie tylko takie postanowienie, które zakończy postępowanie egzekucyjne jako całość, a nie postanowienie rozstrzygające sprawę wpadkową, za którą uznać należy rozstrzygnięcie skargi na czynność komornika (M. G., Zaskarżalność postanowień sądowych rozstrzygających skargę na czynność komornika, R. 2002, nr 1, s. 63).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy uznać, że na czynność komornika w postaci zajęcia ruchomości przysługuje skarga z art. 767 k.p.c., jednak na postanowienie sądu o rozstrzygnięciu skargi w tym przedmiocie zażalenie nie przysługuje, co można wywnioskować a contrario z art. 767⁴ k.p.c. Wynika to faktu, że postanowienie sądu rozstrzygające skargę w tym przedmiocie nie kończy postępowania egzekucyjnego jako całości, nie jest wymienione w katalogu zawartym w art. 394 § 1 pkt 1-12 k.p.c., jak również jego zaskarżenie nie jest przewidziane w żadnym przepisie szczególnym.

W myśl art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i 13 § 2 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuca zażalenie m.in. wówczas, gdy jest ono niedopuszczalne, a więc w szczególności zażalenie w stosunku do orzeczenia niepodlegającego zaskarżeniu tym środkiem.

Należy zatem uznać, że Sąd I instancji zasadnie odrzucił zażalenie B. J. z dnia 26 marca 2014 r. na podstawie wskazanych przepisów.

W tym stanie rzeczy ubocznie jedynie należy zauważyć, iż stosownie do przepisu art. 845 § 2 zd. 1 k.p.c. komornik może zająć wszystkie ruchomości będące we władaniu dłużnika, niezależnie od tego, czyją stanowią własność. W sytuacji natomiast, w której osoba trzecia rości sobie prawa do tej rzeczy, może żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji w drodze powództwa na podstawie art. 841 § 1 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.